

мр Марија Драшкић,
асистент Правног факултета у Београду

ОРГАНИЗАЦИЈА ГРАБАНСКИХ СУДОВА У ЕНГЛЕСКОЈ

Енглеско право настало је из праксе судова, тачније речено, из поштовања правних принципа који произлазе из правила која ствара судија решавајући у конкретном спору и која морају бити поштована, под одређеним условима, од стране других енглеских судија. За разумевање функционисања судског прецедента који је најважнији саставни део система енглеског права (*common law*), стога, неопходно је познавати организацију и хијерархију енглеских судова за грабанске и трговачке спорове.

1. Суд грофовије (*County Court*)(1) је најважнији од прилично великог броја нижих судова, од којих већина постоји само теоријски, без икакве стварне надлежности(2). Суд грофовије постоји у 320 дистрикта и у сваком од њих мора да заседа најмање једанпут месечно. Судија суда грофовије (*circuit judge*) бира се за један округ (који обухвата, у административном смислу, неколико дистрикта) и због тога руководи правосуђем у свим судовима грофовије из свог округа.

Надлежност суда грофовије обухвата: спорове из уговора или деликта чија вредност не прелази 5000 фунти, осим спорова по тужби за накнаду штете проузроковане клеветом или одустајањем од обећања брака; спорове који се тичу земљишта ако вредност пореза не прелази 1000 фунти годишње; спорове на које се примењују правила *equity* (нпр. *trust*) уколико им је вредност мања од 5000 фунти; оставинске спорове у којима чиста вредност заоставштине није већа од 5000 фунти; ликвидацију акционарских друштава са капиталом мањим од 1000 фунти; спорове који се тичу ране дискриминације итд.(3). Надлежност суда грофовије могу да уговоре и саме странке, иако је вредност спора већа од 5000 фунти. Са друге стране, *High Court of Justice* је слободан да упути на решавање суду грофовије спорове за које, иначе овај суд по закону није надлежан.

(1) Данашњи изглед енглески судови добили су током последњих сто педесет година путем многобројних законодавних интервенција које су извршиле структуралну и суштинску реформу у организацији судства. Суд грофовије, такође, потиче из овог раздобља, тако да нема ничег заједничког са старим судовима грофовије из англосаксонске епохе, осим истог имена. Међутим, њихово име може данас створити не малу забуну, с обзиром да организација ових судова не следи границе грофовија.

(2) Већина ових судова су општински судови који су престаи да функционису, али нису сви формално укинута. Изузетак представљају нпр. Суд лорамера и града Лондона (*Mayor's and City of London Court*), *Liverpool Court of Passage*, *Bristol Tolzey Court*, *Salford Hunderd Court*.

(3) Преглед стварне надлежности суда грофовије садрже *County Courts Act* из 1959. године и *County Court Rules* из 1936. године.

Спорове пред судом грофовије решава судија појединач. Теоријски гледано, порота састављена од осам чланова може бити позвана да учествује у суђењу, али у пракси то се догађа само у врло изузетним случајевима. Спорове чија је вредност испод 500 фунти решава помоћник судије (*registrar*), у осталим предметима он припрема судијин посао. Колико је истинита изрека да је „суд грофовије најважнији суд у Енглеској“ и да *registrar* и судија обављају заиста велики посао, показује податак да је пред судовима грофовије у 1980. години било започето 1 933 444 предмета, што представља 80% од свих грађанских судских поступака започетих у свим грађанским судовима(4).

2. *High Court of Justice* је суд који се састоји из три одељења: Одељења Краљичиног стола (*The Queen's Bench Division*), Одељења Канцеларије (*The Chancery Division*) и Породичног одељења (*The Family Division*)(5). Овај суд редовно заседа само у Лондону, у зградама *Royal Courts of Justice* које се налазе у Улици *Strand*. Изузетно, судије Одељења Краљичиног стола одлазе два пута годишње у важније провинцијске градове где одржавају заседања и где им помажу специјални сарадници (*district registries*) који обављају прве радње у поступку и одабирају предмете који ће се изнети пред судију у време његових покретних заседања.

Надлежност овог суда је, без обзира што његово име упућује на то да је „виши“ суд, у суштини првостепена и пуна надлежност за све спорове, независно од вредности спора. То значи да овај суд може да буде надлежан у првом степену и за спорове које би требало да решавају судови грофовије. Ако се догоди да тужилац изнесе свој предмет на решавање пред *High Court of Justice*, иако је могао да се обрати суду грофовије, јер је вредност спора у границама лимита прописаног за судове грофовије, *High Court of Justice* ће се огласити ненадлежним или ће, прихватајући надлежност, признати странки која је успела у спору накнаду судских трошкова према мерилима суда грофовије(6). Само изузетно, од доношења *Administration of Justice (Appeals) Act*-a 1934. године, *High Court of Justice* може бити надлежан за решавање по жалбама поднетим против одлуке донете од стране суда грофовије или другог нижег суда. Најзад, иако свако од одељења која сачињавају *High Court of Justice* може да решава било који предмет из надлежности овог суда, у пракси је управо супротно: свако од одељења је специјализовано за решавање спорова извесне врсте.

(4) К. Eddey: *The English Legal System*, 3rd Edition, Sweet and Maxwell, London, 1982, str. 40.

(5) Најрадикалнија реформа судске организације у Енглеској спроведена је путем два закона о судству (*The Supreme Court of Judicature Acts*) из 1873. и 1875. године, којима је створен и *High Court of Justice*. У то време овај суд састојао се од пет одељења: Краљичин сто (*The Queen's Bench*), Канцеларија (*The Chancery*), Одељење за оставинске предмете, разводе и поморске предмете (*Probate, Divorce and Admiralty*), Државна благајна (*Exchequer*) и Опште суђење (*Common Pleas*). Најважније измене у својој организацији *High Court of Justice* имао је 1880. године, када су укинута одељења Државне благајне и Општег суђења и припојена одељењу Краљичиног стола и 1970. године када је извршена редистрибуција надлежности Одељења за оставинске предмете, разводе и поморске предмете и уместо њега је створено Породично одељење.

(6) Разлози који наводе странке да се, упркос драстично великој разлици у цени судских трошкова, обраћају „вишем“ суду и тако ризикују да на име судских трошкова плате више него што износи вредност спора, разумљиви су у оним случајевима када се интерес манифестује у давању прилике за потврду неког великог правног начела. Видети: Р. Давиа: Увод у приватно право Енглеске, Београд, 1960, стр. 227, примедба бр. 218.

2.1. Одељење Краљичиног стола(7) решава све спорове у вези са уговорима, деликтима, осигурањем, чартеровањем, меницама, коносманима, сударима бродова, пружањем помоћи и спасавањем на мору, банкарским пословима итд. У стварности, што произлази из поменутих правила о надлежности, овај суд узимаће у разматрање само оне спорове чија је вредност изнад 5000 фунти. У оквиру Одељења Краљичиног стола постоје и Трговачки суд (*Commercial Court*) који решава, с обзиром на своју посебну стручност, све предмете трговачке природе и Суд Адмиралитета (*Admiralty Court*) који је надлежан за предмете у вези са поморством.

Као другостепени суд (*The Queen's Bench Divisional Court*) Одељење Краљичиног стола има традиционално посебну надлежност у области контроле рада nižих судова, коју спроводи уз помоћ налога (*orders*) познатих под именима *certiorari*, *mandamus* и *prohibition*(8).

2.2 Одељење Канцеларије, сходно свом пореклу(9), задржало је надлежност суда који примењује правила *equity*. То су, најпре, случајеви у којима треба обезбедити санкцију за разне врсте фидуцијарних правних послова у којима поштовање дате речи и забрана сваког облика изигравања представљају смисао правне заштите непознате *common law*-и (*trust, use, mortgage*). Са друге стране, Одељење Канцеларије надлежно је да пружи заштиту свим оним правним односима у којима долази до изражаја права воља странака, као што је ништавост уговора због заблуде (*innocent misrepresentation*) или налагање да извршење уговорних обавеза буде у природи (*specific performance*). Овај суд решава и велики број ванпарничних предмета (нпр. у вези са расправљањем заоставштине), предмета који се односе на исправљање земљишних књига и пренос својине на земљи, предмета који се тичу ортаклука, друштава, пореза и сл. Најзад, после најновије реформе судске организације коју је спровео

(7) Порекло Одељења Краљичиног стола (односно Краљевог стола ако се имају у виду временска раздобља када се на престолу Енглеске налази краљ) пре велике реформе судства 1873—1875. године препознаје се у Суду Краљевог стола као најзначајнијем од краљевских вестминстерских судова који су стварали током векова систем права у Енглеској познат под називом *common law*. Ово право, које се заснивало на тзв. „општем обичају од памтнека“ (*general immemorial custom*), у суштини је стварано одаукама судија краљевских судова који су решење спора првенствено тражили међу прецедентима тј. међу правним принципима који произлазе из већ донетих судских одаука.

(8) *Certiorari* је налог којим се укида одаука нижег суда и предмет добија на решавање *High Court of Justice*, иако не спада у његову надлежност. Налог *mandamus* издаје се нижем суду са наређењем да поступа у складу са својом надлежношћу а налог *prohibition*, обрнуто, захтева од нижег суда да обустави поступање у предмету који не спада у његову надлежност. Видети: R. David: *op. cit.*, p. 102—104.

(9) Настанак и име Суда Канцеларије, од кога води порекло и данашње Одељење Канцеларије, везани су за давно време средњевековног права у Енглеској. Наиме, краљ, будући да је своје привилегије да суди пренео на различите краљевске судове, не појављује се као редовни судија. Само изузетно, поданик који је суврше сиромашан да би могао да покрене спор пред редовним судом, или је незадовољан неправичном одауком суда, или је, најзад, суд обдио да реши спор, могао се обратити монарху и од њега затражити да „чини дело правде и милости“ (*to do justice and mercy*). Временом, међутим број оваквих захтева се знатно повећао, тако да је монарх био принуђен да одреди специјалног саветника (*Lord Chancellor*) који му је помагао у администрацији правосуђа, односно да у првој половини 15. века на њега пренесе у потпуности одлучивање у грађанским предметима које су појединачи подносили краљевом ванредном суду. Крајем 15. века Канцелар је већ, практично, самостални судија који решава по правичности, према поштењу и својој савести и у име разума. Разуме се, зависност одауке од правичности сваког појединачног случаја ишчезавала је са систематичнијим деловањем судске функције Канцелара, па су и правила која је примењивао стекла карактер правних правила стручног обележја а одауке које су се на њима заснивале створиле су посебну судску праксу. Тако је настао право *equity*, у почетку на marginama *common law*-а, а данас неизоставни елемент енглеског система права. Коначно, делатност Канцелара изградила је и један посебан систем судова, судова који су примењивали *equity* и на чијем је челу стајао Суд Канцеларије. Као што је речено, Суд Канцеларије постао је саставни део *High Court of Justice*-а после велике реформе енглеског правосуђа 1875. године и од тада сви судови примењују потпуно равноправно правила *common law*-а и *equity*-а.

Administration of Justice Act из 1970. године, Одељење Канцеларије решава све спорове из области наследног права који су до тада били у надлежности Одељења за оставинске предмете, разводе и поморске предмете.

Другостепена надлежност Одељења Канцеларије (*The Chancery Divisional Court*) исцрпљује се у решавању по жалбама на одлуке нижих судова у споровима из области пореза на приход и ликвидације акционарских друштава.

2.3. Породично одељење, формирано 1970. године(10), решава у свим брачним споровима (развод и поништење брака), споровима о издржавању, подели имовине, усвојењу, старатељству, додели деце на чување и васпитање; као и у поступцима проглашења несталих лица за умрле, давања сагласности за ступање у брак малолетним лицима, позакоњења итд.

Решавајући као другостепени форум, Породично одељење (*The Family Divisional Court*) одлучује поводом жалби на одлуке судова грофовије и других нижих судова(11).

Судијски колегијум сва три одељења (*High Court of Justice*-а обухвата 75 судија на чијем челу стоји *Lord Chief Justice*. Судије се именују да одлучују у било којој правној области, али у пракси уобичајено је да судија остане у одељењу у које је прво распоређен. Одељење Краљичиног стола је највеће и у њему ради 48 судија, за Одељење Канцеларије именује се 11 судија и за Породично одељење 16 судија(12). Помоћно особље суда обавља административне послове и припрема предмете које ће узети у разматрање судија или, изузетно, доноси и мериторне одлуке (нпр. одлуке о судским трошковима). Одељење Краљичиног стола има на располагању за ову сврху 8 баристера који носе назив *Masters*, Одељење Канцеларије 7 солиситора који се зову *Chancery Masters* а Породично одељење 12 баристера који су означени као *Registrars*(13).

(10) Надлежност у области брака и тестаментa од 1857. године имали су искључиво црквени судови. Међутим, променама у судској организацији црквеним судовима препуштена је савним скромна надлежност у грађанским предметима који се односе на цркве, црквенеке и гробља, а уместо њих формирана су два световна суда која су решавала спорове у вези с наслеђем (*Probate Court*) и у вези са браком (*Court for Divorce and Matrimonial Causes*). У току велике реформе судске организације 1873. и 1875. године (*Judicature Acts*) ова два суда обједињена су у Одељењу за оставинске спорове, разводе и поморске спорове. Последњом реформом из 1970. године (*Administration of Justice Act*) извршена је нова дистрибуција надлежности којом је формирано Породично одељење, обухватајући само решавање породично правних спорова, док је решавање у области наследног права придато Одељењу Канцеларије а у области поморског права Одељењу Краљичиног стола. Исто тако, сва питања везана за малолетнике која су била у надлежности Одељења Канцеларије припојена су Породичном одељењу.

(11) У материји породичног права извесну надлежност имају тзв. „*magistrates*“ (иан „*justices of the Peace*“ како су се раније звали), локални, нижи судови којима руководе ланци одабрани према својим личним квалитетима, који своју судијску функцију обављају добровољно и бесплатно. Разуме се, недостатак њихових стручних квалификација за решавање правних питања надокнађен је установљавашем специјалног саветника (*clerk*) који је обавезно правник, као и чињеницом да су све судије у Енглеској *ex office justices of the Peace*. Надлежност ових судова у породично правним односима регулисана је посебним законом 1978. године (*Domestic Proceedings and Magistrates' Courts Act*) и обухвата одлучивање у брачним споровима о развајању, о издржавању, заснивању усвојења и старатељству над малолетницима. Одлуку у овим споровима доноси три судије, од којих најмање један мора бити жена. Р. Bromley наводи да се, упркос паралелне надлежности *High Court of Justice*-а, преко 80% поступака за заснивање усвојења одвија пред нижим судовима. Вид. Р. Bromley: *Family Law*, 6th Ed. Butterworths, London, 1981, p. 350.

(12) Знање судије *High Court of Justice*-а обезбеђа се у Енглеској презименом судије (нпр. Heilbron, Ј. што се чита: Mrs. (Mr.) Justice Heilbron).

(13) Разлике у звањима у оквиру правничке професије заслужују посебно разматрање. Вид. R. Walker: *The English Legal System*, 5th Ed. Butterworths, London, 1980, p. 42 и *The Royal Commission on Legal Services Report* (1979) Cmnd. 7648.

Присуство пороте у грађанским предметима је само изузетно у Енглеској, па то важи и за *High Court of Justice*(14). Наиме, теоретски гледано, судија је увек слободан да нареди образовање пороте, али се то право, у одсуству традиције, ретко примењује. Нарочито је такав случај са Одељењем Канцеларије у чијем раду никада нису учествовали поротници. У осталим одељењима порота никада неће бити позвана ако не би могла да испуни своју улогу због тога што решење спора захтева одређена научна сазнања, испитивање рачуноводствених исправа, одлазак у друго место ради извођења доказа и слично. С друге стране на образовање пороте могу утицати и саме странке својом вољом, али само ако се ради о неким врстама спорова одређеним законом, као што су клевета (*libel* и *slander*), лажно потказивање, неосновано лишење слободе, завођење, раскид обећања брака и преварно навођење(15). Међутим, највећу несклоност јавности, пороте су задобиле решавајући чињенична питања у споровима за накнаду неимовинске штете, у којима су показале знатну, мада не и неочекивану, неконсеквентност у одређивању висине накнаде(16).

3. Апелациони суд (*Court of Appeal*) је настао, у облику у којем постоји данас, за време велике реформе судства 1873—1875. године и уз *High Court of Justice* чини оно што се уобичајено назива *Supreme Court of Judicature*(17).

Надлежност Апелационог суда је искључиво другостепена, али он није суд који доноси увек и одлуке последњег степена. Овај суд, наиме, редовно одлучује поводом жалби на одлуке сва три одељења *High Court of Justice*-а и судова грофовије и других нижих судова, али у овом последњем случају само ако вредност спора прелази 200 фунти (чињенична питања) односно 20 фунти (правна питања). Апелациони суд може некада да одлучује и поводом пресуда које је донео *High Court of Justice* у другом степену по жалби на одлуку суда грофовије, ако је подношење жалбе одобрено од стране *Divisional Court*-а.

Апелациони суд чини 18 судија(18) на чијем је челу најстарији судија са титулом *Master of the Rolls*. Одлуку доносе тројица судија по принципу *praesumitur pro negate* тј. жалба се одбацује ако већина не буде за њено прихватање. Изузетно, Апелациони суд може да одлучује и у већу од пет судија ако се ради о предметима од великог значаја(19).

4. Дом лордова (*House of Lords*) у својој судијској функцији представља највиши енглески суд, али исто тако, и највиши правосудни форум за Шкотску, Северну Ирску и острво Мен, дакле, за оне територије Велике Британије у којима позитивно право није енглеско право(20).

(14) Не треба, међутим, заборавити на податак да се у не тако далекој прошлости (1933. године) 50% свих грађанских спорова разрешавало уз помоћ пороте, да би се данас свео на само 2%. D. Barnard: *The Civil Court in Action*, Butterworths, London, 1977, p. 34.

(15) Члан 6. *Administration of Justice (Miscellaneous Provisions) Act*-а из 1933. године. (16) A. Chloros: *Redress for Non-Material Damage*, General Report on the Common Law, Strasbourg, 1970, p. 11—12.

(17) *Supreme Court of Judicature*, међутим, има име које заварава, јер он никада није постао врховни суд, иако је таква намера била очигледна у време доношења *Judicature Act*-а 1873.

(18) Судије Апелационог суда називају се *Lords Justices of Appeal* (нпр. Russell, L. J. што се чита: *Lord Justice Russell*).

(19) Апелациони суд у већу од 5 судија донео је нпр. веома значајну одлуку у предмету *Ward v. James* (1966). I. Q. B. стр. 273, о томе да у грађанским споровима по правилу судија доноси одлуку без учешћа пороте, изузев ако нарочите околности оправдавају учешће лаика у суђењу или ако посебна законска одредаба наређује супротно.

(20) Треба бити врло обазрив када је у питању право Велике Британије и енглеско право. Другим речима, енглеско право примењује се само у Енглеској и Велсу, тако

Основна надлежност Дома лордова јесте надлежност за контролу примене права и обезбеђење јединства енглеске судске праксе. Дом лордова, тако, не разматра чињенична питања, већ правна питања која заслужују третман питања од општег значаја (*general public importance*). Жалба се подноси Дому лордова, по правилу, на одлуке Апелационог суда. У том случају, да би се могла исходovati одлука Дома лордова, одобрење за подношење жалбе даје сам Апелациони суд или посебна жалбена комисија која се у том циљу образује у Дому лордова (*Appeal Committee of the House of Lords*(21)). Посебне случајеве подношења жалбе Дому лордова увео је *Administration of Justice Act* из 1969. године који је дозволио судији *High Court of Justice*-а да заинтересованој странки, из одређених дефинисаних разлога, изда исправу у којој изјављује да сматра да предмет треба да дође на решавање пред Дом лордова. Ако се жалбена комисија Дома лордова сагласи са судијом, жалба ће „прескочити“ Апелациони суд („*Leapfrog*“) и предмет ће решавати Дом лордова. Разлози за овај изузетан поступак могу бити различити, али најчешће се свode на оне ситуације када је судија везан прецедентом вишег суда и не може од њега да одступи, упркос свом другачијем уверењу(22).

Судије Дома лордова теоријски могу бити сви лордови у земљи, али уобичајено је да судијску функцију обављају само *Law Lords* а да лаици лордови не узимају учешћа у решавању предмета поднетих Дому лордова. Улогу председника Дома лордова врши лорд Канцелар (*Lord Chancellor*) који је титуларно на врху читаве судијске организације у Енглеској. Дом лордова суди у већу састављеном од 3 или 5 судија од укупно 11; сваки судија доноси своју одлуку („*speech*“) а коначна одлука је она за коју се изјасни већина судија. Такве одлуке, у складу са функционисањем правила прецедента, постају извор права у Енглеској и обавезне су и за Дом лордова и за све ниже судове.

5. Постоји још један врховни суд у Енглеској познат као Правни савет (*Judicial Committee of the Privy Council*). Ово је врховни суд за британске доминионе и колоније и за предмете које су у првом степену пресудили британски али не енглески судови. Чланове Правног савета чине *Law Lord*-ови који врше дужност судија у Дому лордова, одлучују у већу од 3 или 5 судија, али, не треба заборавити, одлуке Правног савета нису обавезујуће на исти начин као одлуке Дома лордова.

да је и организација судова ових територија идентична. Шкотско право, напротив, веома је различито од енглеског права захваљујући далеко мањем отпору продирању римског права, а судска организација Шкотске је, такође, врло различита од судске организације у Енглеској. Право које се примењује у Северној Ирској је блиско у суштини енглеском праву, али је формална независност правног система потпуна. Још је мање сличности енглеског права са правима британских доминиона, колонија и протектората. У том смислу, не постоји појам „британског“ права као унифицирног права.

21) Појам жалбе, и правног лека уопште, који постоји у нашем праву сасвим другачије изгледа у енглеском праву, тако да је назив „жалба“ овде употребљен само условно, у недостатку адекватнијег термина. Иначе, питања процедуре по жалби регулише *Administration of Justice (Appeals) Act* из 1934. године.

(22) Познавање начина на који функционише систем прецедента неопходно је да би се разумеле одлуке енглеских судова у којима судије које их доносе критикују своју сопствену одлуку и предлажу странки која није успела у спору да поднесе жалбу вишем суду. Ипак, два предмета које је Дом лордова решио по „*leapfrog*“ процедури у 1980. години од укупно 69 предмета, показује да су ови случајеви заиста изузетни *M. Zander: Cases and Materials on the English Legal System*, 3rd Edition, Weidenfeld and Nicolson, 1980, p. 48, табела 5.

*Mr. Marija Draškić,
Assistant of the Faculty of Law in Belgrade*

THE ORGANISATION OF CIVIL COURTS IN ENGLAND

Summary

The organisation of civil courts in England and their hierarchy are necessary elements in acquiring knowledge of the functioning of the case law system (i.e. the one of precedents) and, by the same token, of the entire body of English, namely common law. The English law, namely, is composed of legal principles emanating out of rules created by judges, while deciding on specific disputes. These rules, under certain conditions, have to be adhered to by other English judges too.

The present-day form and substance were acquired by the English courts in course of the preceding one hundred and fifty years, on the ground of numerous legislative reforms which have introduced structural changes into the organisation of judiciary. The basis of the organisation of courts is made out of a considerable number of lower courts, among which the most prominent position is taken by the county court. The first instance and full jurisdiction is reserved also to the High Court of Justice and to its three divisions, namely, the Queen's Bench Division, the Chancery Division, and the Family Division. The Court of Appeal functions exclusively as a second-instance court, although not necessarily as the one deciding in final degree. Finally, the highest judicial body of England is the House of Lords and its basic jurisdiction relates to the control of application of law, as well as to ensuring the unity of judicial practice.

*Mr Marija Draškić,
assistante à la Faculté de droit à Belgrade*

L'ORGANISATION DES TRIBUNAUX CIVILS EN ANGLETERRE

Résumé

L'organisation des tribunaux civils en Angleterre et leur hiérarchie sont des composantes indispensables pour la compréhension du fonctionnement du précédent judiciaire, et par là même, de tout le système du droit anglais (common law). C'est à dire que le droit anglais est composé de principes juridiques qui résultent des règles que crée le juge en travaillant sur un procès concret et qui doivent être respectées dans des conditions bien déterminées, par les autres juges anglais.

Les tribunaux anglais ont acquis l'image actuelle ou cours des derniers 150 ans par voie de nombreuses réformes législatives qui ont opéré des changements structurels dans l'organisation de la justice. On trouve à la base de toute organisation judiciaire un assez grand nombre de tribunaux d'instance inférieure, et c'est au tribunal du comté que revient la plus importante place (County Court). La compétence de première instance et complète pour toutes les procédures est réservée à High Court of Justice et à ses trois départements: Le département de la Table de la Reine (The Queen's Bench Division), Département de la Chancellerie (The Chancery Division) et le Département familial (The Family Division). La Cour d'appel fonctionne uniquement en tant que tribunal de deuxième instance. Enfin, c'est la Chambre des lords (House of Lords) qui présente le forum judiciaire suprême d'Angleterre avec pour juridiction fondamentale le contrôle de l'application du droit et le rôle d'assurer l'unité de la pratique judiciaire.